

— Det er det, der er foresaldet med Hensyn til Overveelsen af det almindelige Spørgsmaal, om det vilde kunne være vigtigt at træffe Foranktalninger, hvorved der aabnedes en let Afgang til Navneforandring og navnlig Afgang til saadanne Forandringer, der vare uafhængige af Bevillinger.

Seg skal nu gaa over til at besvare den anden Del af Forespørgslen, forsaavidt mig angaar, nemlig Spørgsmaalet om, hvilke Regler der følges for Tiden med Hensyn til Meddelelsen af Bevillinger til Navneforandringer. Seg skal i den Henseende forudstikke den Bemærkning, at jeg kan ikke erindre noget enkelt Tilfælde og navnlig ikke det, som den ærede Læser omtalte, men, hvis det interesserer, kan jeg senere ved privat Samtale med den ærede Forespørger faae nærmere Oplysning i saa Henseende, og saa skal jeg ogsaa meddele ham Oplysninger om, hvad der i det enkelte Tilfælde har været Grunden. Seg kan imidlertid ikke erindre dette Tilfælde, fordi det er en overmaade hyppig Sag, der kommer mange saadanne Andragender ind mellem Aar og Dag; derimod skal jeg angive de Grundsaetninger, man følger i det Hele taget med Hensyn til disse Bevillingers Meddelelse. De ere for det Første den, at den Paagjældende, som ønsker at forandre Navn, skal angive en rimelig retlig Interesse, han kan have i at forandre Navn, saaledes at det ikke staa som en blot Grille eller et Indfald, men er en rimelig og alvorlig Interesse. I den Henseende er man forresten meget liberal, og man antager ikke blot det som en Grund, hvad der undertiden, naturligvis sjeldnere, forekommer, at Folk synes, at deres Navn er stygt, eller at de have Navne tilfælles med Personer, der have opnaaet en vis herofraatiff Berømmelse, men man anser det ogsaa som tilstrækkelig Grund, at en Person længe i Samfundet har gaaet under et vist Navn og er bekendt under det i sin Kreds, selv om det er ganske klart, at han i Virkeligheden ikke hedder saaledes. Man anser det ogsaa for tilstrækkelig retlig Interesse, at en Person ønsker at antage Navn efter en Belgjører, Pleiefader eller en Mand, der har taget sig af ham i hans Ungdom. Det er man, som sagt, temmelig liberal med, saavidt jeg skjønner; jeg tror ikke, at man kan sige, at man er streng eller nøieregnende med Hensyn til Angivelsen af den Interesse, som der dog i det Hele maa forlanges, naar man vil ombytte sit Navn. Den anden Betingelse, man fordrer for at tilstede Navneombytninger er naturligvis den, at den Paagjældende ikke derved maa gribe ind i Andres Rettigheder til visse Navne. Det er en Regel, som man anvender paa den Maade, at, medens man selvfølgelig ikke kan anerkjende Nogen en bestemt Ret til et Navn, der er over-

ordentlig udbredt — der er f. Ex. ikke Nogen, som hedder Hansen, som kan paastaa, at man gaar hans Ret for nær, fordi en Anden ogsaa antager Navnet Hansen; det er der dog alligevel Sundreder og atter Sundreder, der hedde — saa holder man paa, at ved Familienavne, som ere lidet udbredte, tillades det ikke Andre at antage disse Familienavne, medmindre der tilveiebringes Samtykke fra de Familiens Side, som hedde saaledes. Det er en Regel, som ikke alene gjælder adelige eller historiske Navne, men ogsaa andre Navne, som blot ere sjældent forekommende. Det er altsaa den anden Regel, som man følger — og som jeg ikke skjønner rettere end uundgaaelig maa følges — at det ikke er tilladeligt at gjøre Indgreb i Eredmands Ret ved at antage hans Navn. Endelig har man ogsaa altid fulgt en Regel, som den ærede Forespørger vil finde allerede antydet i den Kancelliskrivelse af 1828, som han selv berørte, nemlig at man, saavidt muligt, holder paa, at, naar en af flere Brødre vil antage et Navn, skal ogsaa de Andre gjøre det, med andre Ord for Meddelelsen af Bevilling til Foretagelsen af Navneforandring kræves der, at samtlige Brødre antage samme Navn. Det er Noget, som der allerede skulde virkes hen til i 1828 ved den da gjældende Regel om Antagelsen af faste Familienavne, idet det da blev udtrykkelig befalet, at, naar man lod et Barn døbe under et vist Familienavn, saa maatte man ikke senere, naar man lod Børn døbe, lade dem faae et andet Navn, og naar saaledes Navnet engang var kommen ind i Familien, skulde det fremdeles bevares i de følgende Generationer. Det ligger jo ikke fjernt, at det endnu mere vilde forøge den Forvirring, som disse Ombytninger af Navne kunne afstedkomme, om Folk, som vittelig ere Brødre, ikke have samme Navn. — Det er i det Væsentlige de Regler, der følges. Naar Bedkommende har en rimelig Interesse i at forandre Navn, naar han ikke ved det Navn, han vælger, gjør Indgreb i Andres Ret, og naar Hensynet til et Sammenstød med Andres Familienavne ikke krænktes, pleier man at meddele Bevillingerne. Hvad endelig Gebyrspørgsmaalet angaar, har det altid i dette Tilfælde som i andre været Brug, at Gebyrerne ere blevne estergivne Trængende. At det opstilles som almindelig Regel altid at estergive Gebyret, selv om det er velstaaende og formuende Folk, der forlange denne Ombytning, tror jeg har større Betænkkeligheder, thi naar en Mand, der ellers har Naad til at betale det, ikke har saa stor Interesse i at skifte Navn, at han vil betale 33 Kr. 66 Ore derfor, mener jeg ikke, at det er stor Skade, at han ikke faar Bevillingen. Til disse Bemærkninger skal jeg for mit Bedkommende indskrænke mig.